

EL AL – cea mai sigură companie de zbor • pagina 17

Inovația israeliană «PillCam» în Germania • pagina 19

ISRAEL

ȘTIRI DIN

Nr. 04 – Aprilie 2008

Odihna pregătită pentru poporul lui Dumnezeu

• Pagina 5

בית שלום
BETH-SALOM

■ O PERSPECTIVĂ PANORAMICO-MESIANICĂ DIN IERUSALIM

Semnul crucii și folosirea simbolurilor în mișcarea mesianică modernă

«În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume» (Gal. 6,14).

DR. GERȘON NEREL – PARTEA A 21-A

În ultimele cinci decenii, atât în Israel, cât și în Diaspora, semnul crucii a dispărut treptat din simbolistica evreilor mesianici. În unele cazuri crucea apare printre noile simboluri ale mișcării mesianice, dar întotdeauna într-un plan secundar. Un motiv pentru acest lucru ar putea fi dat de faptul că majoritatea credincioșilor evrei în Ieșua sunt din ce în ce mai activi în viața socială a comunității lor și au fost acceptați ca parte integrantă a societății contemporane evreiești.

Acest amănunt îi face să ia mai mult în considerare conștiința colectivă a poporului evreu, iar în rândurile acestuia amintirile legate de persecuțiile bisericii și de botezurile oficiate cu forța sunt încă vii. Aceste fapte care nu cinstesc creștinismul au fost întotdeauna asociate cu semnul crucii. Din cauza aceasta, și în ziua de azi, în școlile elementare evreiești, la ora de matematică se învață că semnului plus trebuie să-i lipsească partea de jos, tocmai pentru a evita asemănarea cu o cruce. Din acest obicei reiese clar felul în care este perceput simbolul crucii în iudaismul de astăzi, motiv pentru care credincioșii evrei în Ieșua caută alternative pentru simbolurile lor, făcând în așa fel încât crucea să nu joace nici un rol sau să aibă doar unul secundar. Această situație a născut însă mari de multe ori tensiuni și probleme în cadrul bisericii evreilor mesianici.

Amintirea antisemitismului legat de semnul crucii este încă vie în statul Israel. Atunci când dai zilnic cu ochii de nenumărate relicve ce vorbesc despre istoria Țării Sfinte, nu este prea ușor să uiți perioada cruciadelor «creștine». Cruciații au cucerit această țară având binecuvântarea bisericii, au comis masacre printre evrei și i-au alungat pe supraviețuitori. Cu mâinile mânjite de sânge, cruciații au apucat atât crucea, cât și sabia. Pe acest fond istoric este cât se poate de normal ca majoritatea credincioșilor israelieni în Ieșua să se opună agățării unei cruci pe pereții caselor lor sau în locașurile de adunare. Și bijuteriile în formă de cruce sunt respinse din același motiv.

Pe de altă parte, credincioșii evrei în Ieșua subliniază întotdeauna în vestirea lor că nu există nici o alternativă pentru obținerea mântuirii decât crucea lui Mesia. Chiar dacă nu au o cruce aurită sau de lemn pe perete și nu scot în evidență simbolistica acestui semn, evreii mesianici vorbesc și umblă în credință pe calea îngustă a crucii. Pentru ei, învățătura crucii este singura sursă a harului divin, a iertării și a vieții veșnice, și astfel temelia principală a credinței lor. În general, simbo-

lurile folosite de evreii mesianici în Israel sunt o expresie a continuității și a înnoirii, deoarece credincioșii evrei în Ieșua se consideră urmașii primilor credincioși evrei în Mesia din Noul Testament și consideră că au jucat un rol important în restaurarea Israelului.

Înainte și între cele două războaie mondiale, simbolul crucii integrat în steaua lui David a fost larg răspândit printre credincioșii evrei în Ieșua. Și în primul deceniu de la înființarea statului evreu, acesta putea fi văzut adesea în Israel. Larga răspândire a acestui semn s-a datorat mai ales unor oameni ca Abram Poljak, Agnes Waldstein și Albert von Springer. La începutul anilor '50, biserica lor (Adunarea creștinilor evrei din Ierusalim) folosea ca emblemă oficială un steag albastru cu o cruce albă inclusă în steaua lui David. În anul 1959, această

biserică a introdus un nou simbol, și anume un sfeșnic din lemn cu șapte brațe, decorat în mijloc cu steaua lui David și o cruce. Crucea de pe steag a devenit însă în scurt timp motiv de controversă și certuri în biserică. Argumentând că ei nu sunt «creștini doar pe jumătate», Poljak a susținut vehement semnul crucii. În cele din urmă însă conducerea grupării a emigrat în Europa, iar după moartea lui Abram Poljak (1963) simbolul crucii a fost scos din steaua lui David, nemaijucând nici un rol în bisericile mesianico-evreiești din Israel.

De atunci semnele mesianico-evreiești din Țara Sfântă s-au dezvoltat într-o altă direcție. Bisericile au căutat alternative pentru semnul crucii, alternative care să fie agreate de toată lumea și care să se întipărească ușor în minte. Un exemplu pentru această nouă simbolistică este reprezentarea menorei (sfeșnicul cu șapte brațe, n.red.) într-un pește.

Cu toate că, de-a lungul timpului, în numele crucii s-au comis fapte îngrozitoare – cruciadele, Inchiziția, arderea pe rug a vrăjitoarelor – crucea este totuși pentru noi, creștinii, un simbol al jertfei ce ne aduce mântuirea lui Cristos. Apostolul Pavel a spus: *«Propovăduirea crucii este o nebulie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu»* (1 Cor. 1,18); *«În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume»* (Gal. 6,14). Pe cruce, Ieșua a obținut biruința pentru noi și viața veșnică, motiv pentru care, pentru creștinii născuți din nou, semnul crucii este foarte valoros și nici un alt simbol nu indică atât de clar calea către mântuire. ■